

Κατρίν Καλενγκουλά

Το πρώτο μυθιστόρημα
της τηλεοπτικής σειράς του Ντάρεν Σταρ

NETFLIX

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ
ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ
NETFLIX

EMILY IN PARIS

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Emily in Paris**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Emily in Paris

Από τις Εκδόσεις Hachette Livre, Vanves 2022

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Catherine Kalengula

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Έλλη Συλογίδου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΜΑΚΕΤΑ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Hachette Livre, 2022

© 2022 Viacom International Inc. All Rights Reserved. Emily in Paris
and all related titles, logos and characters are trademarks
of Viacom International Inc.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Σεπτέμβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4635-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4636-3

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

Κατρίν Καλενγκουλά

Το πρώτο μυθιστόρημα
της τηλεοπτικής σειράς του Ντάρεν Σταρ

EMILY IN PARIS

Μετάφραση: Έλλη Συλογίδου

ΚΑΛΩΣΗΛΘΑΤΕ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Είμαι μέσα σε ένα ταξί κι η καρδιά μου χτυπά τόσο δυνατά, που κοντεύει να σπάσει. Εγώ, η Έμιλι Κούπερ, βρίσκομαι στο Παρίσι! Ο άνθρωπος έχει ανάγκη τα όνειρα στη ζωή του και το δικό μου ήταν να ταξιδέψω εδώ. Μου ήρθε απρόσμενα, ένα βράδυ, την ώρα που παρακολουθούσα την ταινία *Moulin Rouge*, με τη θεσπέσια Νικόλ Κίντμαν. Πρέπει να ήμουν επτά ή οκτώ χρόνων κι εκεί, μπροστά στην οθόνη, αναφώνησα: «Θέλω κι εγώ να πάω στο Παρίσι!» Οπότε, η μητέρα μου απάντησε: «Κάπως μακριά πέφτει από το Σικάγο, δε νομίζεις;» Κι ο πατέρας μου συμπλήρωσε: «Στη θέση σου θα το σκεφτόμουν καλύτερα. Όχι μία, αλλά δύο φορές. Μαθαίνω πως οι Γάλλοι πλένονται μονάχα μία φορά τον μήνα».

Όμως, τίποτε δε θα μπορούσε να σταθεί ικανό να με αποθαρρύνει, ούτε καν η ιδρωτίλα.

Εντάξει, δεν είμαι και τόσο αφελής! Το ξέρω πως τα γεγονότα στην ταινία εκτυλίσσονται στην Μπελ Επόκ κι ότι στο διάστημα που μεσολάβησε πολλά πράγματα έχουν αλλάξει. Σύμφωνα, ωστόσο, αυτό ακριβώς είναι το θέμα, όταν ονειρευόμαστε κάτι με τόση θέρμη, είναι αδύνατο να

σταματήσουμε. Εκείνη η ταινία φύτεψε έναν σπόρο μέσα μου, έναν σπόρο που βλάστησε κι άνθισε με τα χρόνια.

Οι δρόμοι του Παρισιού ξεδιπλώνονται μπροστά στα μάτια μου, με τα διάφορα μνημεία τους, το ένα εντυπωσιακότερο από το άλλο. Κι εγώ χαμογελάω, χαμογελάω! Ταυτόχρονα, όμως, ένα κομμάτι του εαυτού μου φοβάται. Φοβάται πως δε θα βρω τη θέση μου εδώ. Φοβάται πως θα μου λείψει πάρα πολύ το αγόρι μου, ο Νταγκ. Φοβάται πως η πραγματικότητα δε θα συμβαδίσει με το όνειρό μου.

Όλους αυτούς τους φόβους τούς τιθασεύω με τον ενθουσιασμό. Τους θάβω κάτω από έναν τόνο αισιοδοξίας. Κι αυτό γιατί, αν τα όνειρα είναι εκείνα που μας ωθούν να προχωρήσουμε στη ζωή, οι φόβοι μάς παραλύουν ολότελα. Το ταξί σταματά μπροστά σε ένα παλιό κτίριο, το οποίο υψώνεται δίπλα σε έναν χώρο απέραντης γοητείας. Υπάρχει μέχρι κι ένα μικρό σιντριβάνι εδώ! Προσπαθώ να μη δείχνω ολότελα μαγεμένη, την ίδια στιγμή που πασχίζω να μην αρχίσω να χοροπηδώ τριγύρω φωνάζοντας: «Παρίσι, ήρθα!»

Στο μεταξύ, όλη αυτή την ευτυχία τη χρωστάω σε ένα σπερματοζώριο! Αν η προϋσταμένη μου, στη γενέτειρά μου, το Σικάγο, δεν είχε μείνει έγκυος την κατάλληλη στιγμή, τώρα θα βρισκόταν εκείνη εδώ στη θέση μου. Σε λατρεύω, φασολάκι!

Όπως κατεβαίνω από το ταξί, με υποδέχεται ένας μελαψός τύπος, ντυμένος με μάλλον κλασικό κοστούμι. Ο μεσίτης, φαντάζομαι.

«Η Έμιλι Κούπερ;» ρωτάει, σφίγγοντας το χέρι μου. «Ζιλ Ντιφούρ, από το μεσιτικό γραφείο».

«Γεια, καλημέρα!»

Το διαμέρισμά μου βρίσκεται στον πέμπτο όροφο ενός κτιρίου χωρίς ασανσέρ. Στο εσωτερικό του έρχομαι αντιμέτωπη

με μια πραγματικά πανέμορφη σπειροειδή σκάλα. Ο ενθουσιασμός μου μετριάζεται αισθητά, αφού έχω ανεβεί δεκάδες σκαλοπάτια, κουβαλώντας τις ασήκωτες βαλίτσες μου.

Πρώτη διαπίστωση σχετικά με το Παρίσι: το παλιό είναι όμορφο, αλλά όχι ιδιαίτερα πρακτικό.

«Φτάσαμε;» ρωτάω ξέπνοη.

«Στον πέμπτο είστε», με πληροφορεί ο Ζιλ Ντιφούρ. «Στον τέταρτο βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή».

«Μα εγώ μέτρησα πέντε ορόφους».

Ο μεσίτης αναστενάζει, σαν να σκέφτεται: *Χαζή είναι η κοπέλα;*

«Στη Γαλλία ο πρώτος όροφος λογίζεται για ημιώροφος. Επομένως, ο δεύτερος είναι ο πρώτος και ούτω καθεξής».

«Παράξενο», σχολιάζω απορημένη.

«Μα όχι, είναι απολύτως λογικό», απαντάει εκείνος.

Πώς μπορώ να τον κάνω να καταλάβει ότι αυτό που φαντάζει λογικό σε κάποιους δεν είναι εξίσου λογικό για κάποιους άλλους; Δεν το προσπαθώ καν. Μία είναι η επιτακτική προτεραιότητα: να βρεθώ στο χαριτωμένο, παριζιάνικο σπίτι μου! Καταβάλλοντας μια φιλότιμη, ύστατη προσπάθεια, καταφέρνω να ανεβάσω τις βαλίτσες μου μέχρι τον έκτο όροφο: ό,τι και να ισχυρίζεται ο Ζιλ Ντιφούρ, οι μύες των μηρών μου επιμένουν πως αυτός, στην πραγματικότητα, είναι ο έκτος.

«Το πανέμορφο και κοκέτικο διαμέρισμά σας», μου ανακοινώνει.

Πολύ γρήγορα συνειδητοποιώ τι σημαίνει η λέξη «κοκέτικο» στη γλώσσα των μεσιτών: μικροσκοπικό. Στο μεταξύ, η διακόσμηση θυμίζει κάπως εκείνη του σπιτιού της προγιαγιάς μου. Η μυρωδιά επίσης φέρνει στο σπίτι της προγιαγιάς

μου. Τουλάχιστον, όμως, βρίσκομαι σε χώρο που έχει κάτι το οικείο. Κι εκτός αυτού, η θέα είναι πραγματικά απίστευτη! Το πλεονέκτημα του να μένεις στον έκτο, φαντάζομαι.

«Ω, Θεέ μου!» αναφωνώ εκστασιασμένη. Είμαι η Νικόλ Κίντμαν στο *Moulin Rouge*.

«Ναι, έχετε ολόκληρο το Παρίσι στα πόδια σας», με διαβεβαιώνει εκείνος, ακουμπώντας την παλάμη του στον ώμο μου. «Ακριβώς από κάτω είναι ένα καφέ πολύ συμπαθητικό. Το έχει ένας φίλος μου. Λοιπόν, είστε εντάξει, όλα καλά;»

«Ναι, μια χαρά», απαντάω, ανήμπορη να αποχωριστώ το χαμόγελό μου. «Τέλεια».

Θα ήθελα να με άφηνε μόνη μου τώρα. Κατάλαβα πώς μετράνε τα πατώματα και θα ήθελα να χαζέψω το Παρίσι. Το δικό μου Παρίσι. Να απολαύσω αυτή τη στιγμή – μόνη, εφόσον δεν μπορώ να είμαι μαζί με τον Νταγκ. Δυστυχώς, ο Ζιλ Ντιφούρ δε δείχνει έτοιμος να αποχωρήσει.

«Μήπως πεινάτε;» με ρωτάει. «Θα θέλατε να πάμε για έναν καφέ ή ίσως...»

«Ξέρετε, πρέπει να περάσω από το γραφείο».

«Εντάξει, τότε θα μπορούσαμε να πάμε για ένα ποτό. Απόψε;» επιμένει.

Γιατί έχω την αμυδρή υποψία πως με φλερτάρει; Οποσδήποτε δεν το κάνει ιδιαίτερα διακριτικά. Και, τέλος πάντων, πολύ βιαστικά. Λάθος κατάλαβα πως με νόμιζε χαζή; Δε φαίνεται να τον ενοχλεί ιδιαίτερα αυτό, θα έλεγε κανείς. Το θέμα, όμως, είναι πως ενοχλεί εμένα. Το μόνο που θέλω είναι τα κλειδιά μου. Λογική προσδοκία δεν είναι αυτή από έναν μεσίτη; Ή μήπως η τιμή του ενοικίου περιλαμβάνει και άλλου είδους «υπηρεσίες;» Κάποιο πακέτο, ας πούμε, ιδιαίτερων παροχών.

«Είμαι με κάποιον», του ξεκαθαρίζω, ελπίζοντας να ξεκόψω κάθε συζήτηση.

«Στο Παρίσι;»

«Στο Σικάγο».

«Επομένως, δεν έχετε κάποιον σύντροφο στο Παρίσι», συμπεραίνει εκείνος κατενθουσιασμένος.

Όπα. Αυτό είναι που λέμε δυναμικό μπάσιμο. Και, κυρίως: φορτικό. Πρόκειται για χαρακτηριστικό παράδειγμα εκείνων των αμήχανων καταστάσεων με τις οποίες θέλουμε να ξεμπερδεύουμε το συντομότερο δυνατόν. Και να τις ξεχάσουμε. Με το που παραλαμβάνω τα κλειδιά μου, τον στρέφω ευγενικά –αλλά αποφασιστικά– προς την έξοδο. Ας πάει να προσφέρει το πακέτο «σπέσιαλ εξυπηρέτησης» σε κάποια άλλη.

ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΓΑΛΛΟΥΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ ΜΟΥ

Σαβουάρ. Αυτό είναι το όνομα του γραφείου προώθησης αντικειμένων πολυτελείας που εξαγόρασε στη Γαλλία ο Όμιλος Γκίλμπερτ για τον οποίο εργάζομαι στο Σικάγο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο βρίσκομαι εδώ! Καλούμε να αναπτύξω την εδώ στρατηγική «κοινωνικής δικτύωσης». Ελπίζω οι συνάδελφοί μου να είναι ευχάριστοι. Δεν έχω καμία διάθεση να τους κάνω διάλεξη. Απλώς θα ήθελα να τους δείξω έναν νέο τρόπο να βλέπουν τα πράγματα, μια άλλη οπτική γωνία. Και ταυτόχρονα να μάθω κι εγώ στο πλευρό τους! Ευελπιστώ σε μια αμοιβαία χρήσιμη συνεργασία! Και μόνο που το σκέφτομαι, ανατρίχιάζω!

Το γραφείο βρίσκεται λίγα μόλις τετράγωνα από το «χαριτωμένο διαμερισμάκι» μου, οπότε εκμεταλλεύομαι την ευκαιρία να θαυμάσω τα πετρώκτιστα κτίρια, τα καταστήματα, τις πλατείες. Ήδη αισθάνομαι άνετα στο Παρίσι, σαν να έχω περάσει εδώ ολόκληρη τη ζωή μου!

Η Νικόλ Κίντμαν θα ήταν πολύ περήφανη για μένα.

Με το στήθος μου να φουσκώνει από ελπίδα κι ένα πλατύ χαμόγελο στα χείλη, φτάνω στην πόρτα του γραφείου. Όλα

θα πάνε μια χαρά. Οι Γάλλοι δεν μπορεί να διαφέρουν και τόσο πολύ από τους Αμερικανούς. Σωστά; Θεωρώ πως δεν πρέπει να δίνουμε βάση στα όσα ακούγονται για αυτούς. Για παράδειγμα, έχει μεσολαβήσει ένα δώρο από την ώρα που έφτασα και δεν έχω μυρίσει ίχνος ιδρωπίλας. Αυτό τα λέει όλα, έτσι δεν είναι;

Κι ενώ περιμένω στον χώρο υποδοχής, εμφανίζεται ένας τύπος. Μου ρίχνει ένα βλέμμα λες κι είμαι κατσαρίδα. Κανένας λόγος ανησυχίας. Ενεργοποιώ το τρίπτυχο ΧΕΔ: Χαμόγελο. Ενθουσιασμός. Δυναμισμός. Το κλειδί της επιτυχίας! Σε συνδυασμό με δουλειά, φυσικά. Μπόλικη δουλειά. Ατελείωτη δουλειά.

«Γεια! Καλημέρα!» τον χαιρετάω ευδιάθετα. «Καλημέρα, είμαι η Έμιλι Κούπερ, από τον Όμιλο Γκίλμπερτ, στο Σικάγο».

«Ορίστε, ποια;» απαντάει εκείνος. «Από το Κεμπέκ θα είστε, η προφορά σας είναι κάπως...»

Καλά, εντάξει, δίκιο έχει, η προφορά μου είναι κάπως, δηλαδή, εντελώς χάλια. Ευτυχώς, ο αυτόματος διερμηνέας που έχω στο κινητό μου μιλάει τα γαλλικά άψογα. Οπότε, αναλαμβάνει να ανακοινώσει για λογαριασμό μου πως στο εξής θα εργάζομαι σε αυτό το γραφείο.

Ε, λοιπόν, ο τύπος έχει μια περίεργη αντίδραση: δείχνει φοβισμένος. Ή μήπως απογοητευμένος. Κι όμως, η άφιξή μου ήταν προγραμματισμένη από καιρό. Μήπως δεν το ήξερε; Πλησιάζει στο γραφείο υποδοχής και σηκώνει το ακουστικό.

«Η νεαρή Αμερικανίδα ήρθε», ανακοινώνει στο άτομο με το οποίο συνομιλεί.

Προφανώς, ήξερε για την άφιξή μου. Λίγο μετά, εμφανίζεται μια γυναίκα. Βρίσκω ιδιαίτερα κομψό το μαύρο συνολάκι της. Το πρόβλημα είναι πως δεν καταλαβαίνω λέξη

από τα όσα μου λέει. Με εξαίρεση την πρώτη λέξη: «Καλημέρα». Κι επίσης το όνομά της, Σιλβί. Από εκεί και ύστερα, με παράτησε τελείως.

«Μήπως θα μπορούσατε να μιλάτε πιο αργά;» της ζητάω.

«Α!» κάνει εκείνη.

Δε δείχνει ιδιαίτερα ενθουσιασμένη. Όμως, σκοπεύω να ανατρέψω σύντομα αυτή την πρώτη εντύπωση. ΧΕΔ, το κλειδί της επιτυχίας!

Την ακολουθώ στους πανέμορφους χώρους του γραφείου.

«Αν θυμάμαι σωστά, έχετε μεταπτυχιακό στα γαλλικά, έτσι δεν είναι;» σχολιάζει εκείνη.

«Όχι, για τη Μάντελιν λέτε, την προϊσταμένη μου», της εξηγώ. «Εγώ είμαι η Έμιλι. Έμιλι Κούπερ. Και χαίρομαι πραγματικά που θα εργαστώ εδώ».

«Ναι, όμως είναι ένα πρόβλημα αυτό», σχολιάζει εκείνη, καθώς μπαίνουμε στο γραφείο της.

Δεν καταλαβαίνω. Ποιο είναι το πρόβλημα; Το ότι χαίρομαι που πρόκειται να εργαστώ στο Παρίσι; Ή μήπως έπρεπε να έχω ύψος λες και βρίσκομαι σε κηδεία, όπως αυτή; Μήπως έτσι το συνηθίζουν στη Γαλλία; Απαγορεύονται τα χαμόγελα στη δουλειά. Καλώς. Θα το έχω υπόψη μου. Εγώ, όμως, δεν μπορώ να είμαι έτσι.

Το περίφημο ΧΕΔ, μα ναι!

«Με συγχωρείτε, το πρόβλημα ποιο είναι;» ρωτάω.

«Η προφορά σας, που κόβεται με το μαχαίρι, και το γεγονός πως δυσκολεύεστε να μας καταλάβετε», απαντάει εκείνη.

«Το ξέρω πως έχω κάπως βαριά προφορά», ομολογώ. «Όμως, αν δε μιλάτε πολύ γρήγορα, κάπως θα τα φέρουμε βόλτα».

«Εμείς είμαστε αυτοί που θα πρέπει να τραβήξουμε κυρίως το κουπί, όχι εσείς», σχολιάζει εκείνη.

Μα τι κουπί; Σε γαλέρα βρισκόμαστε;

Λίγο μετά συναντώ τον Πολ Μπροσάρ, τον ιδρυτή της εταιρείας. Του τείνω το χέρι μου. Εκείνος μου δίνει ένα φιλί στο μάγουλο. Κι ύστερα ένα δεύτερο, σταυρωτά. Γαλλική συνήθεια είναι κι αυτή; Κάπως αλλόκοτο το βρίσκω να φιλιούνται συνάδελφοι. Τέλος πάντων, δεν έχουμε τέτοιου είδους σχέση! Τουλάχιστον, όμως, αυτός δεν είναι αγέλαστος. Αντίθετα, δείχνει σχεδόν ευτυχής που με βλέπει. Χαίρομαι γι' αυτό!

«Καλωσορίσατε στο Παρίσι!» μου λέει.

Κι όχι μόνο αυτό, αλλά κάνει και μια προσπάθεια να μιλήσει στα αγγλικά. *Τι γλυκός!*

«Λοιπόν, ήρθατε να μάθετε ινδιάνικα κόλπα στα Γαλλάκια;» με ρωτάει.

Δεν καταλαβαίνω τι ακριβώς εννοεί, όμως χαμογελάω.

«Είμαι βέβαιη πως έχουμε πολλά να μάθουμε ο ένας από τον άλλον», απαντάω.

«Σαφώς, όμως έχετε καθόλου εμπειρία στην προώθηση προϊόντων πολυτελείας;»

«Όχι, ως τώρα ασχολιόμουν κατά κύριο λόγο με φαρμακευτικά προϊόντα τα οποία απευθύνονταν σε οίκους ευγηρίας», ομολογώ. Όμως, το ίδιο δεν είναι; Εφόσον μπορώ να πουλάω φάρμακα για την οστεοαρθρίτιδα και περπατούρες, θα μπορέσω να κάνω το ίδιο με αρώματα και επώνυμα ρούχα!

Ο Πολ μού περιγράφει τις διακοπές που έκανε στο Σικάγο, εκεί όπου δοκίμασε και τη σπεσιαλιτέ μας: *την πίτσα που ψήνεται σε βαθύ τηγάνι*. Πραγματική λιχουδιά!

«Πραγματικά, ήταν σαν να έτρωγα σιότ, ας πούμε», σχολιάζει.

Σιότ; Άλλη μια λέξη που δεν καταλαβαίνω. Ίσως να συγκρίνει την πίτσα μας με κάποιο γαλλικό πιάτο που το λένε σιότ. Πάντως, πρώτη φορά το ακούω. Εγώ μονάχα το *ρατατούι* ξέρω, κι αυτό από την ταινία κινουμένων σχεδίων. Ψέματα, και το φουά γκρα!

«Αηδία», λέει η Σιλβί.

Μάλιστα, κατάλαβα.

Αρχίζουν να μιλάνε για διάφορα θέματα. Για το ότι μια ζωή δίχως απολαύσεις είναι μια ζωή σκατά (ορίστε, αυτό κατάλαβα τι σημαίνει). Για το ότι όλες οι εταιρείες που έχουν για πελάτες χαρακτηρίζονται από την ομορφιά και τη φινέτσα. Κι ότι δυσκολεύονται να αντιληφθούν τι έχουν να μάθουν από εμένα.

Μήπως να ήταν πιο γλυκομίλητοι σε πρώτη φάση;

Όμως, προτιμώ να παραμείνω σιωπηλή. Αν θέλω να ταιριάξω στο νέο μου περιβάλλον, δεν πρέπει να φανώ ιδιαίτερα επικριτική.

Πρέπει να προσεγγίσω τα πράγματα με ανοιχτό πνεύμα. Ναι, αυτό είναι.

Πολύ, πάρα πολύ ανοιχτό πνεύμα.

Και, πάνω απ' όλα, να μη φανώ μυγιάγγιχτη.

ΔΕΚΑ ΛΕΠΤΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ, ΠΡΩΤΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Συνοδευόμενη από τον καλύτερο σύμμαχό μου (το χαμόγελό μου), παίρνω θέση γύρω από ένα τραπέζι μαζί με τη Σιλβί, τον Πολ και τον Ζουλιέν –τον άντρα με τον οποίο διασταυρώθηκα όταν έφτασα στο γραφείο–, καθώς και δύο ακόμη άτομα: έναν τύπο με ανοιχτόχρωμα, σγουρά μαλλιά, καθώς και μια γυναίκα με αυστηρό ύφος, αλλά σούπερ στιλάτα γυαλιά (πιθανότατα Σανέλ ή Ντιόρ).

«Κατ' αρχάς, να ζητήσω συγγνώμη για την προφορά μου», λέω αρχικά. «Θα κάνω μαθήματα για να βελτιωθώ. Θα πρέπει να μου δώσετε ένα περιθώριο».

Χωρίς να πει λέξη, η γυναίκα με τα γυαλιά σηκώνεται και φεύγει. Μα είπα κάτι κακό;

«Η Πατρίσια είναι αλλεργική στις προφορές», εξηγεί η Σιλβί.

Πρώτη μου φορά ακούω να υπάρχει τέτοια αλλεργία.

Συνεχίζω, λέγοντας: «Για όσους με συναντούν πρώτη φορά, ονομάζομαι Έμιλι Κούπερ και είμαι ιδιαίτερα ενθουσιασμένη που θα εργαστώ στο Παρίσι. Ανυπομονώ να γνωριστώ με όλους σας, αλλά να με γνωρίσετε κι εσείς με τη σειρά σας!»

Ο σγουρομάλλης τύπος σηκώνει το χέρι του. Οπ, θέλει να μου μιλήσει! Το ήξερα πως το ΧΕΔ θα έφερνε αποτέλεσμα. Το μόνο που χρειαζόταν ήταν να το πιστέψω!

«Το όνομά σας, κύριε;» τον ρωτάω.

«Ονομάζομαι Λουκ. Για ποιον λόγο όμως φωνάζετε;»

Α. Δε φωνάζω. Μήπως οι Γάλλοι έχουν υπερευαίσθητα τύμπανα; Να είναι κάποια γενετική ιδιαιτερότητά τους; Σε κάθε περίπτωση, το σημειώνω: να μιλάω σαν να βρίσκομαι σε κηδεία.

Στη συνέχεια, παρουσιάζω το σχέδιό μου σχετικά με τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Το ζητούμενο δεν είναι μόνο ο αριθμός των ακολούθων, αλλά και η ανάρτηση περιεχομένου με ουσία, η οικοδόμηση εμπιστοσύνης και η προσήλωση στον στόχο.

«Ποιος χειρίζεται τα κοινωνικά δίκτυα στην εταιρεία;» ρωτάω, κλείνοντας τη σύντομη ομιλία μου.

Οπότε, ο Ζουλιέν δείχνει προς την πόρτα.

«Η Πατρίσια».

Α, μάλιστα.

Καλή αρχή...

ΕΝΑΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ, Ε, ΣΥΜΠΑΘΗΤΙΚΟΣ

Η πρώτη μου μέρα δεν ήταν και τόσο καταπληκτική όσο την είχα φανταστεί. Και σαν να μην έφτανε αυτό, μου λείπει ο Νταγκ. Εντάξει, μιλήσαμε μέσω βιντεοκλήσης. Όμως, δεν είναι το ίδιο. Επιστρέφω στο σπίτι με το ηθικό πεσμένο. Έχω την υποψία πως οι συνάδελφοί μου δε με συμπαθούν. Ή, μάλλον, ότι είναι προκατειλημμένοι απέναντί μου. Κι αυτό είναι το πιο αστείο στην όλη ιστορία: νόμιζα πως εγώ ήμουν εκείνη που έπρεπε να ξεπεράσει τις προκαταλήψεις της, χωρίς να μου περάσει καν από το μυαλό πως προκατειλημμένοι θα μπορούσαν να είναι και οι άλλοι!

Και σαν να μην έφτανε η πρώτη κρουάδα, τώρα έχω να ανεβώ και έξι ορόφους! Οι γάμπες μου ήδη κλαίνε και οδύρονται. Τουλάχιστον, δε θα χρειαστεί να τρέχω στο γυμναστήριο. Έπειτα από έναν χρόνο που θα χρειαστεί να ανεβοκατεβαίνω αυτή τη σκάλα, θα έχω αποκτήσει μηρούς από μπετόν αρμέ!

Φτάνοντας στην πόρτα του διαμερίσματός μου, οπότε το κλειδί φέρνει βόλτες δίχως αποτέλεσμα, μου έρχεται να μπήξω τις φωνές. Τι γίνεται εδώ πέρα; Συνωμοσία; Ποιος έβαλε σκοπό να μου χαλάσει το παριζιάνικο όνειρό μου; Ποιος;

Ξέρω! Εκείνος ο μεσίτης μού την έκανε τη δουλειά, άλλαξε κλειδαριά την ώρα που έλειπα! Δε δέχτηκε, δε χώνεψε, το ότι αρνήθηκα την πρότασή του κι αποφάσισε να πάρει εκδίκηση! Αν, πράγματι, αυτός μού έκανε το χουνέρι, θα τον σύρω στα δικαστήρια! Ξέρω έναν εξαιρετικό δικηγόρο στο Σικάγο. Χάρη σε αυτόν, η θεία μου η Λίλι εισέπραξε 150.000 δολάρια ως αποζημίωση επειδή γλίστρησε όταν πάτησε πάνω στο φύλλο μιας σαλάτας μέσα σε ένα σουπερ-μάρκετ και στραμπούλισε τον αστράγαλό της.

«Μα δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό το πράγμα!» νευριάζω, ενώ η κλειδαριά εξακολουθεί να μου αντιστέκεται και να μη γυρνάει το κλειδί.

Τελικά, η πόρτα ανοίγει κι εμφανίζεται μπροστά μου ένας μελαχρινός άντρας. Ε... συμπαθητικός. Μα τι γυρεύει στο διαμέρισμά μου; Α, μάλιστα, τελικά, δεν ήταν αυτό το διαμέρισμά μου.

«Συγγνώμη», απολογούμαι μπερδεμένη. «Νόμιζα πως αυτό ήταν το διαμέρισμά μου, στον πέμπτο».

«Α, όχι, στον τέταρτο βρίσκεστε», απαντάει εκείνος.

Θεούλη μου! Τι χαμόγελο! Και τι πανέμορφα μαλλιά, επίσης! Κι εκείνα τα μάτια! Δυσκολεύομαι να αποστρέψω το βλέμμα μου. Ο άντρας αυτός είναι σε όλα του... σέξι.

«Ναι, σωστά», απαντάω. «Με λένε Έμιλι. Έμιλι Κούπερ, η καινούργια σας γειτόνισσα».

«Αμερικανίδα;» μαντεύει εκείνος.

Έχω την υποψία πως η ελαφριά προφορά μου ήταν εκείνη που τον έστρεψε στη σωστή κατεύθυνση.

«Ναι, είμαι από το Σικάγο».

«Γκαμπριέλ. Γάλλος. Από τη Νορμανδία».

Α, την ξέρω τη Νορμανδία! Από τις αποβάσεις, τον Ιούνιο

του 1944 κι όλα τα σχετικά! Αυτό είναι που προσπαθώ να εξηγήσω στον Γκαμπριέλ, όμως δε με καταλαβαίνει. Πάντως, ανταλλάσσουμε ευχές για καλό βράδυ, χαμογελώντας.

Κι αυτό είναι το πρώτο πραγματικά φιλικό χαμόγελο που αντίκρισα από την ώρα που έφτασα στο Παρίσι.

ΕΚΣΤΑΣΗ ΣΤΙΣ ΟΚΤΩ ΤΟ ΠΡΩΙ...

Το επόμενο πρωί, βιώνω την απόλυτη έκσταση. Τον οργανισμό. Όχι με τον Νταγκ, όχι. Ούτε καν σε όνειρο με τον γείτονά μου, τον Γκαμπριέλ, τον ΣΣΤ (Σούπερ Σέξι Τύπο).

Παρτενέρ μου είναι ένα κρουασάν σοκολάτας, που αγόρασα από έναν φούρνο της γειτονιάς.

Ω, Θεέ μου! Πώς να περιγράψω αυτή την αίσθηση;

Κατ' αρχάς, η τραγανή σφολιάτα. Κι ύστερα, η κρέμα σοκολάτας. Η βουτυράτη ζύμη λιώνει στο στόμα μου, προκαλώντας μια έκρηξη γεύσης. Παφ! Κι αμέσως μετά είναι η σοκολάτα αυτή που εξαπολύει επίθεση. Μπαμ!

Και κάπως έτσι βιώνεις τον παράδεισο. Μα τι νοστιμιά, τι νοστιμιά!

Ποτέ. Ποτέ άλλοτε δε γεύτηκα κάτι τόσο λαχταριστό.

Ποτέ. Σε ολόκληρη τη ζωή μου.

Δε θα ξεχάσω ποτέ εκείνη τη στιγμή: την πρώτη φορά που δάγκωσα ένα κρουασάν σοκολάτας στο Παρίσι.

Ποτέ.

ΞΕΝΕΡΩΜΑ ΣΤΙΣ ΕΝΤΕΚΑ...

Αργότερα το ίδιο πρωί, κι αφού έχω ξεροσταλιάσει επί δύο ώρες μπροστά στην κεντρική είσοδο, ανακαλύπτω κάτι το απίστευτο: το γραφείο δεν ανοίγει πριν από τις δέκα και μισή.

Πριν από τις δέκα και μισή.

Και γιατί δεν ανοίγουμε κατευθείαν το απόγευμα, να μην τρέχουμε πρωινιάτικα; Ή και να μην ανοίγουμε καθόλου, γιατί όχι; Ποιος ο λόγος να ταλαιπωρούμαστε; Είναι να απορεί κανείς!

Απίστευτα πράγματα.

Αυτό που με εκνευρίζει περισσότερο είναι που δεν μπορώ να πιάσω δουλειά, εδώ και τώρα. Σιχαίνομαι το να σπαταλώ χρόνο, αρρωσταίνω. Αν θες να πετύχεις στη δουλειά σου, πρέπει να εκμεταλλεύεσαι την κάθε ευκαιρία και να πιάνεις τον ταύρο από τα κέρατα.

Εδώ, όμως, έχω την αίσθηση πως βλέπουν τα πράγματα πολύ πιο χαλαρά. Η ώρα έχει πάει έντεκα και τέταρτο και η Σιλβί μόλις τώρα αποφάσισε να εμφανιστεί!

Κρατάω κάποιες σημειώσεις στον υπολογιστή μου και πηγαίνω να συναντήσω την Πατρίσια. Δεν κάναμε το καλύτερο ξεκίνημα οι δυο μας, όμως είμαι βέβαιη πως στην πορεία θα τα βρούμε.

«Καλημέρα, Πατρίσια, έλεγα να ανταλλάσσαμε μερικές ιδέες για τη βελτίωση της παρουσίας μας στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης. Είμαι πολύ ενθουσιασμένη με τις προοπτικές που υπάρχουν εδώ».

Εκείνη στρέφει το κεφάλι της αριστερά και δεξιά, με ύφος κάπως πανικόβλητο. Μα τι συμβαίνει; Δεν μπορεί να είμαι τόσο τρομακτική. Α, ναι! Είναι αλλεργική στις προφορές, το είχα ξεχάσει!

Χρησιμοποιώ τον αυτόματο μεταφραστή μου.

«Όχι, όχι», λέει η Πατρίσια, μετά την πρώτη επαφή μαζί του. Οπότε, σηκώνεται και φεύγει, λες κι έχουν πιάσει φωτιά τα μπατζάκια της.

Μήπως έπρεπε να της είχα κάνει κάποιο κομπλιμέντο για τα γυαλιά της;

ΠΙΚΡΙΑ ΤΟ ΜΕΣΗΜΕΡΙ...

Το δίχως άλλο, εγώ είμαι εκείνη που πρέπει να καταβάλει προσπάθεια ώστε να ταιριάζει με τους υπόλοιπους. Άλλωστε, εγώ είμαι αυτή που ξεφύτρωσε ξαφνικά στο γραφείο. Οπότε, είναι λογικό οι υπόλοιποι εργαζόμενοι να είναι επιφυλακτικοί. Τίποτε δε συγκρίνεται με ένα ωραίο γεύμα, ώστε να σπάσει ο πάγος! Σε όλες τις ταινίες που εκτυλίσσονται στη Γαλλία, οι άνθρωποι τρώνε στις αυλές εστιατορίων, συζητάνε, γελάνε με τις ώρες. Το όλο σκηνικό δείχνει απίθανο και κουλ! Βέβαια, εγώ δε σκοπεύω να περάσω ώρες τρώγοντας, ειδικά τη στιγμή που έχασα τόσο χρόνο νωρίτερα το πρωί. Ίσως, όμως... Λοιπόν, ας κάνουμε μια τρέλα... είκοσι λεπτά, καλά είναι;

Δεν επιχειρώ καν να προσκαλέσω την Πατρίσια. Δε θέλω να πηδήξει από το παράθυρο, βλέποντάς με να την πλησιάζω. Πρέπει να είμαι φοβερά τρομακτική!

Πηγαίνω στη Σιλβί και της προτείνω να πάμε για φαγητό. «Ευχαριστώ, όχι, θα καπνίσω ένα τσιγάρο», απαντάει εκείνη.

Από τότε θεωρείται γεύμα το τσιγάρο; Δοκιμάζω την τύχη μου με τον Λουκ.

«Ε... έχω μια ενόχληση στο στομάχι σήμερα», δικαιολογείται εκείνος.

Όσο για τον Ζουλιέν, υποτίθεται πως έχει κανονίσει ήδη για το μεσημέρι.

Το μήνυμα είναι ξεκάθαρο.

Είναι πάνω από τις δυνάμεις μου, αισθάνομαι κάπως χολωμένη. Εντάξει, το ήξερα πως δεν υπήρχε περίπτωση να μου στρώσουν κόκκινο χαλί! Δεν είμαι και τόσο αφελής. Όμως, το να με αντιμετωπίζουν λες κι είμαι λεπρή... Αποφασίζω να παρηγορηθώ με τη βοήθεια μιας νόστιμης, τραγανής μπαγκέτας κι ενός τυριού, που το επιλέγω στην τύχη, απλώς και μόνο επειδή μου αρέσει το όνομά του. Κι επίσης, επειδή δε μυρίζει και τόσο άσχημα. Είπαμε, να το ρίξω λιγάκι έξω, αλλά υπάρχουν και όρια.

Για να δούμε αν αυτή η μπαγκέτα θα μου χαρίσει την ίδια έκσταση όπως εκείνο το κρουασάν σοκολάτας από τον φούρνο. Όπως κάνω να τη βγάλω από την τσάντα μου, κάτι παιδιά περνάνε τρέχοντας δίπλα μου, με σκουντάνε και πέφτει κάτω.

«Λοράν! Σιμπίλ!» τους φωνάζει μια νεαρή γυναίκα που τα ακολουθεί. Σηκώνει από κάτω την μπαγκέτα και μου τη δίνει.

«Αχ, λυπάμαι, γέμισε χώμα. Μήπως να σου αγοράζα μια άλλη;»

«Συγγνώμη, όμως μιλάτε πολύ γρήγορα και δε σας προλαβαίνω», απαντάω. Δεν ξέρω πώς τα καταφέρνει, πάντως μαντεύει με την πρώτη ότι είμαι Αμερικανίδα. Μου εξηγεί πως σπούδασε στην Ινδιανάπολη και ότι είναι η νταντά των δύο παιδιών. Πολύ φιλική, κάθεται δίπλα μου όση ώρα τα παιδιά παίζουν.

«Τους μαθαίνω κινεζικά», εξηγεί.

«Κι έχεις καιρό στην πόλη;»

«Σχεδόν έναν χρόνο», μου απαντάει. «Γεννήθηκα στη

Σαγκάη, όμως η μητέρα μου είναι Κορεάτισσα. Μεγάλη ιστορία και ανιαρή».

«Και σου αρέσει το Παρίσι;» ρωτάω.

«Ναι, εννοείται, το λατρεύω», με διαβεβαιώνει εκείνη. «Λατρεύω το φαγητό, τα πάντα είναι πεντανόστιμα! Είναι η πρωτεύουσα της μόδας και του καλού γούστου. Και τη νύχτα τα φώτα είναι μαγικά! Τους Παριζιάνους, όμως, δεν τους χωνεύω. Είναι όλοι τους κακιασμένοι».

«Μα δεν μπορεί να είναι όλοι τους τέτοιои», σχολιάζω.

«Κι όμως, πίστεψέ με. Οι Γάλλοι είναι απαίσιοι και το επιδεικνύουν με περηφάνια».

Όσο περισσότερο συζητάμε, τόσο περισσότερο τη βρίσκω φιλική και θερμή. Οπότε, χαίρομαι πραγματικά όταν μου δίνει το τηλέφωνό της. Τη λένε Μίντι. Ελπίζω να συναντηθούμε ξανά.

Μακριά από τον Νταγκ, από τους φίλους μου, αισθάνομαι μοναξιά εδώ. Κι υπάρχουν ορισμένα πράγματα τα οποία ακόμη κι ένα κρουασάν σοκολάτας, όσο λαχταριστό κι αν είναι, δεν είναι ικανό να υποκαταστήσει.

ΘΥΜΟΣ ΣΤΗ ΜΙΑ...

Οπως επιστρέφω στο γραφείο, μετά το διάλειμμα για το μεσημεριανό μου, τι βλέπω στην αυλή ενός εστιατορίου; Τη Σιλβί, τον Ζουλιέν, τον Πολ και τον Λουκ να γευματίζουν γελαστοί. Και δεν είναι μόνο αυτό. Επιστρέφοντας στο γραφείο –έπειτα από ώρα, πάρα πολλή ώρα– έχουν αποφασίσει να μου κολλήσουν ένα παρατσούκλι.

Πλουκ.

Πρώτη μου φορά ακούω αυτή τη λέξη. Ο Ζουλιέν υποστηρίζει πως είναι ένα φιλικό υποκοριστικό, σαν να λέμε «λαχανάκι μου» ή «θησαυρέ μου». Καχύποπτη, στρέφομαι στο Διαδίκτυο για να μάθω τι πραγματικά σημαίνει.

Μάλιστα.

Καλά, θα τα πούμε.

ΑΥΡΙΟ ΞΗΜΕΡΩΝΕΙ ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΗΜΕΡΑ

Οπως κάθε καλή *πλουκ* που σέβεται τον εαυτό της, σηκώνομαι αξιμέρωτα για να πάω για τρέξιμο, ώστε να μπορέσω να θαυμάσω το Παρίσι. Η διαδρομή μου θυμίζει για ποιον λόγο ήμουν τόσο ενθουσιασμένη όταν ήρθα εδώ, τουλάχιστον στην αρχή. Κι αυτό γιατί, έπειτα από δύο μέρες που έχω αναγκαστεί να υπομένω τη συμπεριφορά των συναδέλφων μου, έχω αρχίσει να αμφιβάλλω. Άραγε θα συνεχίσουν να μου συμπεριφέρονται με τον ίδιο τρόπο; Ή μήπως είναι κάποιου είδους «καψόνι» προκειμένου να διαπιστώσουν αν σηκώνει το στομάχι μου κάτι περισσότερο από χάμπουργκερ και κοτομπουκιές;

Εφόσον ισχύει το δεύτερο, κάποια στιγμή θα βαρεθούν να μου κάνουν νούμερα, σωστά;

Κάθε *πλουκ* έχει δικαίωμα στην ελπίδα.

Επιστρέφοντας στο σπίτι για να κάνω ένα ντους, πριν πάω στη δουλειά, κάνω πάλι λάθος στον όροφο και προσπαθώ για δεύτερη φορά να ξεκλειδώσω την πόρτα του Γκάμπριελ. Μου ανοίγει, κούκλος και λαχταριστός όπως την πρώτη φορά που τον είδα. Ίσως, μάλιστα, ακόμη περισσότερο. Το δίχως άλλο, φταίνε οι αχτίδες του πρωινού ήλιου

έτσι που φωτίζουν τα μάτια του. Μα καλά, ποιος του έδωσε το δικαίωμα να είναι τόσο σέξι;

Ποιος;

«Για να καταλάβω, μήπως όλο αυτό είναι κάποιο κόλπο για να μου κλέψετε το διαμέρισμά μου;» ρωτάει με φιλική διάθεση και κάτι το ακαταμάχητο στο χαμόγελο και στον τόνο της φωνής του.

«Παραδεχτείτε πως η αρίθμηση των ορόφων δεν έχει απολύτως καμία λογική», αποκρίνομαι, προς υπεράσπιση του εαυτού μου.

Στην πραγματικότητα, όμως, θέλω να ανοίξει η γη να με καταπιεί. Σίγουρα νομίζει πως προσπαθώ να φλερτάρω μαζί του, ενώ κι εγώ έχω αρχίσει να αναρωτιέμαι μήπως είναι το υποσυνείδητό μου αυτό που με ωθεί κάθε φορά να κάνω λάθος στον όροφο.

Ο Γκάμπριελ, στο μεταξύ, με κόβει από πάνω μέχρι κάτω με το βλέμμα του.

«Βρέχει έξω ή πήγατε για κολύμπι;»

«Α, όχι, για ένα τρεξιματάκι πήγα, πέντε μίλια, αλλά δεν ξέρω πόσο μας κάνει σε χιλιόμετρα».

«Μήπως θα θέλατε ένα ποτήρι δροσερό νερό;» μου προτείνει ευγενικά.

Με περιμένει δύσκολη ανάβαση μέχρι τον πέμπτο.

«Όχι, ευχαριστώ, πρέπει να πάω στη δουλειά. Όμως, δεν πρόκειται να “κοπανήσω” ξανά την πόρτα σας, το ροκίζομαι», του λέω.

«Κανένα πρόβλημα. Κοπανήστε την όποτε θέλετε», μου απαντάει χαμογελώντας.

Σαν να μην έφτανε που είναι παίδαρος, διαθέτει και αίσθηση του χιούμορ.

Αν τύχει να συναντήσω ξανά τη Μίντι, θα της πω ότι δεν είναι όλοι οι Παριζιάνοι απαίσιμοι. Υπάρχουν κι ορισμένοι που σε κάνουν να χαμογελάς και να αισθάνεσαι μια ζεστασιά, παντού.

Χμ, ίσως θα ήταν σκόπιμο να πάω να κάνω ένα κρύο ντους, για να μπορέσω να φρεσκάρω λίγο και τις σκέψεις μου, εκτός των άλλων.

ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΑ!

Στον δρόμο για το γραφείο, παίρνω μια μεγάλη απόφαση: η καλόγνομη Έμιλι, που υπομένει τα πάντα, μας τελείωσε! Κάντε τόπο στην Έμιλι τη λέαινα! Ναι, είμαι Αμερικανίδα. Ναι, μου αρέσει η πίτσα που μαγειρεύεται σε βαθύ τηγάνι και μου λείπει το να λιγοθυμάω μυρίζοντας ένα καμαμπέρ φτιαγμένο από απαστερίωτο γάλα. Ναι, η εμφάνισή μου δε με κάνει να μοιάζω με ντόπια. Και τι μ' αυτό; Σκοπεύω να δείξω σε όλους αυτούς τους ψηλομύτηδες από τι σόι στόφα είμαι φτιαγμένη!

Φτάνοντας στο γραφείο, ο Ζουλιέν εξακολουθεί να με φωνάζει *πλουκ*. Κανένα πρόβλημα, είχα σχεδιάσει ήδη την αντίδρασή μου. Πληκτρολογώ μια απάντηση στον αυτόματο μεταφραστή μου.

«Άντε φτιάξε κάνα αυγό», λέει για λογαριασμό μου.

Πολύ μου αρέσει αυτή η φράση στα γαλλικά, πρέπει να την αποστηθίσω.

Ο Ζουλιέν απομένει με το στόμα ανοιχτό.

«Αρχίζω να σε κάνω κέφι!» μου πετάει.

Να το θυμάμαι αυτό: Αν θες να βρεις τη θέση σου ανάμεσα στους Γάλλους συναδέλφους σου, πρόσβαλέ τους.

Στη συνέχεια, κοντοστέκομαι μπροστά στο γραφείο της Σιλβί.

«Τα γαλλικά είναι παράξενη γλώσσα», αποφαίνομαι. «Για ποιον λόγο η λέξη *πλουκ* παίρνει θηλυκό άρθρο αλλά όχι αρσενικό;»

«Το άρθρο συμφωνεί με το γένος του ατόμου προς το οποίο απευθύνεται το ουσιαστικό», αποκρίνεται εκείνη, με τον συνηθή, ψυχρό τόνο της.

«Μάλιστα, το έχω καταλάβει πως η παρουσία μου δε σας ευχαριστεί ιδιαίτερα και ότι τα γαλλικά μου είναι κάτω του μετρίου. Όμως, έχω κάποιες ιδέες για την προώθηση του νέου αρώματος “De l’heure” που κυκλοφόρησε ο οίκος Λα-βό και θα ήθελα να τις μοιραστώ μαζί σας».

Για τα επόμενα λεπτά, η Σιλβί προσπαθεί να με κάνει να επαναλάβω το όνομα του προϊόντος σωστά. Όμως, ειλικρινά, το να προφέρεις αυτές τις λέξεις είναι τελείως αδύνατο! Κατ’ αρχάς, είναι στη μέση αυτό το «eu», ένας ήχος που κανονικά δε θα έπρεπε να υπάρχει καν. Και στο καπάκι το «r» – ή μάλλον το «rr». Από την προσπάθεια να το προφέρω, νιώθω το λαρύγγι μου να φλέγεται. Μα τι σόι γλώσσα είναι αυτή; Παρεμπιπτόντως, αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο πίνουν τόσο κρασί στη Γαλλία: για να μαλακώσουν τον λαιμό τους.

Δεν έχει σημασία πώς λένε το άρωμα. Παρατήρησα πολλές αστοχίες στο σχέδιο της διαφημιστικής καμπάνιας που έχει ετοιμάσει το γραφείο και ευχαρίστως τις απαριθμώ στη Σιλβί. Μπορεί να μην ξέρω πώς να προφέρω σωστά την ονομασία στα γαλλικά, όμως ξέρω πόσο καλή είμαι στη δουλειά μου. Κι είναι καιρός πια να το αποδείξω.

«Η παρουσία σας στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης είναι πολύ ισχυρή. Πλησιάζει η ημερομηνία κυκλοφορίας και δεν ακούγεστε καν».

«Ακριβώς», συμφωνεί εκείνη. «Η κυκλοφορία είναι προγραμματισμένη για απόψε». Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου.

«Και πότε σκοπεύατε να μου το πείτε;»

«Ακούστε, έχω θέμα με την προσέγγισή σας. Εσείς θέλετε να τα βγάλετε όλα στη φόρα, να είναι όλα γνωστά από την πρώτη στιγμή. Εκεί που εσείς θέλετε να βροντοφωνάξετε τα πάντα, εγώ προτιμώ μια δόση μυστηρίου. Αυτό που χαρακτηρίζει τους πελάτες μας είναι το πρεσιτζ. Και το πρεσιτζ ταυτίζεται με το μυστήριο. Εσείς δεν έχετε τίποτε το μυστηριώδες. Είστε τελείως κοινή, στα όρια της απελπισίας».

Ηρεμία. Είμαι η Έμιλι η λέαινα, οπαδός του ΧΕΔ. Τίποτε δεν μπορεί να με ταράξει.

Ψύχραιμα, αναπτύσσω τα επιχειρήματά μου.

«Ναι, ίσως», παραδέχομαι. «Όμως, ξέρω ακριβώς πώς είναι να είσαι στην απέξω, κι αυτή είναι μια οπτική γωνία την οποία εσείς δε θα κατανοήσετε ποτέ. Όχι, πράγματι, εγώ δεν είμαι σοφιστική. Δε διαθέτω αυτό το κάτι που θα με έκανε να δείχνω επιμελώς ατημέλητη και ταυτόχρονα σέξι. Παρ' όλα αυτά, διαθέτω τη ματιά της πελάτισσας που θέλει να το αποκτήσει. Ενώ εσείς όχι, γιατί ήδη το διαθέτετε, χωρίς καν να το αντιλαμβάνεστε».

Εκείνη αναστενάζει, σαν να καταθέτει τα όπλα.

«Λοιπόν, θέλετε να γευματίσουμε μαζί;»

«Εννοείται!»

«Καλώς, τα λέμε στις οκτώ».

Χαμογελάω.

«Κάποια συμβουλή για το ντύσιμό μου;»

«Φορέστε οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό το αίσχος», αποκρίνεται εκείνη, γνέφοντας προς τα ζωηρόχρωμα ρούχα μου.

Κοιτάζω τη Σιλβί, ντυμένη με το κομψό, μαύρο φόρεμά της, και καταλαβαίνω ακριβώς τι να φορέσω απόψε το βράδυ.

Πρέπει να είμαι σαν κι εκείνη.

Μια βέρα Παριζιάνα!

Είμαι μέσα σε ένα ταξί κι η καρδιά μου χτυπά
τόσο δυνατά, που κοντεύει να σπάσει.

Εγώ, η Έμιλι Κούπερ, βρίσκομαι στο Παρίσι!
Ο άνθρωπος έχει ανάγκη τα όνειρα στη ζωή του
και το δικό μου ήταν να ταξιδέψω εδώ.

Ωστόσο, αυτό ακριβώς είναι το θέμα, όταν
ονειρενόμεστε κάτι με τόση θέρμη, είναι αδύνατο
να σταματήσουμε. Οι δρόμοι του Παρισιού
ξεδιπλώνονται μπροστά στα μάτια μου, με τα
διάφορα μνημεία τους, το ένα εντυπωσιακότερο
από το άλλο. Κι εγώ χαμογελάω, χαμογελάω!

Ταυτόχρονα, όμως, ένα κομμάτι
του εαυτού μου φοβάται. Φοβάται πως
δε θα βρω τη θέση μου εδώ. Φοβάται
πως η πραγματικότητα δε θα συμβαδίσει
με το όνειρό μου...

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΣ. 27267